

Od Redakcji

Drodzy Czytelnicy,

Ministerstwo Edukacji Narodowej i Szkolnictwa Wyższego zmieniło listę czasopism i ich punktację. Niestety, Psychiatrię Polską – mimo, iż znajduje się na liście filadelfijskiej i posiada przyzwoity *impact factor* (jako jedyne polskie czasopismo psychiatryczne), zaś zamieszczone w niej artykuły mają coraz wyższy poziom merytoryczny i są cytowane przez zagranicznych autorów – „wyceniono” niezmiennie na 40 punktów. Cóż, nie dorównaliśmy takim gigantom polskiej nauki jak „Biuletyn Stowarzyszenia Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Prawa KUL” (70 punktów), „Archiwa Biblioteki i Muzea Kościelne” (100 punktów), „Ethos. Kwartalnik Instytutu JP II KUL Lublin” (70 punktów) czy jak wydawany przez resort sprawiedliwości – „Kwartalnik Nieruchomości@” (70 punktów).

Nie poddajemy się jednak i trzymamy się zalecenia nieodżałowanego Wojciecha Młynarskiego: „róbmy swoje”, nieustannie prosząc Czytelników by w swoich artykułach zechcieli cytować prace publikowane w Psychiatrii Polskiej.

Bieżący numer otwierają ważne zalecenia Konsultanta Krajowego na temat depresji opornej na leczenie. Zagadnienie to staje się w ostatnich latach coraz istotniejsze. Jakkolwiek jednym z najskuteczniejszych sposobów leczenia pozostaje terapia elektrowstrząsowa [1] to pojawiają się inne, nowoczesne metody farmakologiczne i nefarmakologiczne. Coraz więcej wiemy na temat efektywności esketaminy, pojawiają się doniesienia o możliwym działaniu buprenorfiny, która oddziałując na endogenny układ opioidowy może wykazywać dość szybkie działanie przeciwdepresyjne, podobnie jak ketamina [2]. Rekomendacje publikowane w bieżącym numerze są bardzo dobrym podsumowaniem stanu wiedzy na temat sposobów leczenia depresji lekoopornej.

Kilka kolejnych tekstów poświęcono zagadnieniom związanym z seksualnością tak nastolatków, jak i dorosłych. W. Oronowicz-Jaśkowiak i M. Lew-Starowicz opracowali polską wersję narzędzia do oceny preferencji pedofilnych. Zachowania pedofilne stanowią obecnie „gorący” temat. Badania opinii publicznej pokazują, że przestępcy seksualni w stosunku do osób małoletnich postrzegani są jako grupa homogeniczna („pedofile”) i traktowani ze szczególną wrogością [3]. Należy jednakże odróżnić parafilie od zaburzeń parafilnych. Dobrze opracowane narzędzie badawcze może stanowić nieocenioną pomoc w diagnostyce i rzetelnej ocenie problemu.

Osoby zainteresowane psychiatrią dzieci i młodzieży znajdą dwa ciekawe artykuły epidemiologiczne na temat problemów zdrowotnych polskich nastolatków. Warto przy okazji warto powrócić do artykułu R. Modrzejewskiej i wsp., w którym autorzy opisują wieloletnią katamnezę objawów depresyjnych u młodzieży szkolnej [4] oraz do tekstu na temat gotowości anorektycznej u młodzieży gimnazjalnej [5]. Psychiatrizy dziecięco-młodzieżowi wiedzą doskonale, że podstawową metodą leczenia zaburzeń psychicznych jest psychoterapia. W chorobach o etiologii „biologicznej” jak ChAD, różne metody

psychoterapii są uważane za pomocne w połączeniu z lekami, przy czym żadna nie ma dobrze ugruntowanej pozycji [6]. Pacjenci z ChAD zmagają się z różnymi problemami psychologicznymi i interpersonalnymi, z elementarnym dla tożsamości poczuciem ciągłości i spójności, z obrazem siebie [7]. W tym kontekście psychoterapia powinna być oczywistą składową procesy leczenia, jej stosowanie budzi jednak wciąż szereg kontrowersji, choćby dotyczących rodzaju oddziaływań. Czytając *Psychiatrię Polską* znajdziecie Państwo odpowiedź na pytanie czy chorobę dwubiegunową można leczyć psychoterapią psychodynamiczną.

Pierwszy tegoroczny numer naszego czasopisma zamykają dwa artykuły poświęcone myśli profesora Antoniego Kępińskiego. Na jego książkach wychowały się pokolenia polskich psychiatrów, a on sam pozostaje wzorem postawy lekarza wobec chorego. Warto w tych czasach, gdy wartości akademickie zostały zdominowane przez rywalizację o jak najlepsze wyniki bibliometryczne, miejsce dogłębnego poznawania świata osoby chorej psychicznie zajęło skrupulatne wypełnianie licznych formularzy dokumentacji medycznej, a towarzyszenie pacjentowi i spotkanie z Innym zostało zastąpione telewizytą, wracać do naszych starych Mistrzów, podumać przez chwilę i zadać sobie pytanie: quo vadis psychiatrio?

**Dominika Dudek – redaktor naczelna,
Jerzy A. Sobański,
Katarzyna Klasa**

Piśmiennictwo

1. Napierała M, Bodnar A, Chlopocka-Wozniak M, Permoda-Osip A, Rybakowski J. *Terapia elektrowstrząsowa i pamięć autobiograficzna u pacjentów z depresją lekooporną*. Psychiatr. Pol. 2019; 53(3): 589–597.
2. Stefanowski B, Antosik-Wójcińska A, Świącicki Ł. *Zastosowanie buprenorfiny w leczeniu depresji lekoopornej – przegląd wyników badań*. Psychiatr. Pol. 2020; 54(2): 199–207.
3. Prusak J. *Parafilie wśród księży Kościoła rzymskokatolickiego: co wiemy, czego i nie wiemy, o duchownych wykorzystujących seksualnie małoletnich*. Psychiatr. Pol. 2020; 54(3): 571–590.
4. Modrzejewska R, Bomba J, Pac A. *Objawy depresyjne wśród adolescentów w nieleczonej populacji Krakowa – 30-letnia katamneza*. Psychiatr. Pol. 2019; 53(4): 723–735.
5. Świerczyńska J. *Współwystępowanie cech perfekcjonizmu i gotowości anorektycznej u młodzieży szkolnej*. Psychiatr. Pol. 2020; 54(2): 239–252.
6. Cichoń L, Janas-Kozik M, Siwiec A, Rybakowski J. *Obraz kliniczny i leczenie choroby afektywnej dwubiegunowej u dzieci i młodzieży*. Psychiatr. Pol. 2020; 54(1): 35–50.
7. Dyga K. *Choroba afektywna dwubiegunowa a tożsamość. Przegląd piśmiennictwa*. Psychiatr. Pol. 2019; 53(3): 691–707.